

Передплата

«РУСЛАНА» вноситься:
в Австрії:

за чотири роки . . . 30 пер.
у п.ч року . . . 10 пер.
за чверть року . . . 5 пер.
за місяць . . . 1-70 пер.

За границю:

щільний рік . . . 16 рублів
або 36 франків
за шість місяців . . . 8 рублів
або 18 франків

Єдине число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Барвен ми очі і душу ми варлем: а не вользем милоста і шра не зобьмем.
бо руске ми серце і шра руска.» — З Руслакових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що днів
крім неділь і руских свят
о 5½ год. по полудню.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. 1. пл. Дембровського (Хорун-
щини). Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в
пасажі Гансманя.

Рукописи звертає сувільно
наперед і застережена.—
Рекламації неопечатані
вільні від порта.— Оголо-
шені звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надсланим» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні доносення по 30 сот.
від стрічки

Шевченкові роковини.

В четвер обхедили народні українсько-руські товариства львівські концертом 47-мі роковини смерті незабутнього кобзаря України-Руси, які припадають на вівторок 10. н. ст. марця. Мимохіть величавий сей народний обхід переносив нас споминами в сю давню минувшину, коли руска академічна молодіж перед 40 роками святкувала у Львові семі роковини Тарасові, а се порівнянє тих двох обходів кидає вельми цікаве світло на наш народний і культурний розвиток, на значінє і поступ українсько рускої народної ідеї. Поміж вчєрашніми гїстьми, що прибули до величезної салї львівської Фільгармонії помянути батька Тараса, найшло ся ледви кількох, що були учасниками і свїдками семих роковин Тарасових, які тодішня академ. молодіж святкувала в малій комнаті «Рускої Бєсїди», приміщеної ще тоді в «Народнім Домі». Нечисленна тоді громадка почитателїв Шевченкових і ісповїдникїв укр.-рус. народної ідеї заповнила невеличку комнату «Рускої Бєсїди», одначе серця сеї громади горїли огнем широй, горячої любови до свого народу, глибокою вірою в невмиручу нашу ідею і певною надїєю в її здійсненє.

А годить ся згадати, що кульмінаційною точкою роковин Тарасових був перший твір нашого славного композитора М. Лисєнка (Шевченків Заповіт), надїсланий на просьбу акад. молодіжи з Липска, де він тоді образував ся. З того часу пішли роєм Лисєнкові твори і рознесли по всїй Україні-Руси славу нашої пісні і думи, запалала широким полумїнем іскра народної ідеї кинена в укр.-руські серця Тарасовими творами. Хто вчєра був свїдком величного Тарасового свята в львівській Фільгармонії, а перенїс ся споминами на сорок лїт вспянь, той бачив наглядний образ поступу, розросту і розповсюдження українсько-рускої народної ідеї, яка так тісно звязана з Тарасом Шевченком.

Велика сала була щільно заповнена рускою інтелїгенцією свїтською і духовною, місцевою і приїзною, а вже ся одна обставина єтає певним доказом і чисельного розросту освяченої веретви нашої суспільности і широкого розповсюдження ідеї Тарасової і числа її ісповїдникїв.

Весь вчєрашній обхід був націхований достойним Тарасового свята поважним настроєм і повною гармонїєю, якої від кількох лїт так не ставало при таких обходах, а передовсім причинила ся до сєго глибоко подумана промова посла Ю. Романчука. Бєсїдник перевїв паралелю між кобзарем України-Руси, яко найвизначнїйшим представником народу а самим народом укр.-руским, вказав на велику жадобу і снагу до просвїти і культури і перепони та трудности в її осягненю, зазначив ту незвичайну у Та-

раса інтуїцію, з якою він зрозумїв і ясно поставив нашу народню ідею і вказав нам народний шлях і мету, до якої нам треба змагати. Згадавши про високоблагородні почуваня Тараса і осуджуванє всякої кому-небудь заподїваної кривди, зазначив бєсїдник, що укр.-руський нарид з природи вже доброї і лагідної вдачі не любить нікому наносити кривди а так само не думає нікого (як то дехто голосить) проганяти за Сян анї до Палєстини, хоч сам глибоко відчуває кривду, боронить ся проти неї і доведений до крайности, не раз люто мстить ся. Промова виголошена головою укр.-руского парламентарного клубу набрала тим самим і політичного значіня і стала прилюдним заперечєнєм навязуваної укр.-рускому народови противниками єго розвитку гайдамацкої культури і диких інстинктїв. Тим способом п. Романчук витрутив нашим противникам се поганє оружє з рук, яким они радї би поборювати нас в змаганях до самостїйного національного і культурного розвитку.

А попри те мала промова д-ра Романчука ще й другє вельми важкє значінє.

Згадавши про хиби і пороки Шевченкові, які підривали єго здоровлє, вкорочували єго вік, спиняли єго повний розвиток яко поета й артиста-малєра, вказав бєсїдник на хиби й недомоги нашого народу, які у нас часто в але зрозумїлїм народолюбствї закриває ся і висловив, щоби ми змагали до усунєня тих хиб, недостач і недомог народних, а тоді здійснить ся наша народна ідея так ясно поставлена Тарасом і се неперечно було би найтревїкїйшим для него всенародним памятником.

Концертовї продукції випали взагалї добре, як небудь на таку величезну салю потреба би майже здвоєних хорів, а також добірнїйших сольових сил.

З пісєню «Щє не вмерла Україна» розїйшла ся численна громада в поважним настроєм і змилим вражїнем. Була се одначе лише частина інтелїгентна рускої суспільности, а небавом підуть за тим обходи роковин по львівських міщанських читальнях, по провінціональних містах і по селах, бо слава кобзаря України-Руси у нас дійшла і під курнї сїльські стрїхи, а се є найпевнїйшим доказом розповсюдження і скрїпленя українсько рускої народної ідеї.

Ол. Барвінський.

Вибори до галицкого сойму в свїтлі дневникарскїм.

(Дальше).

Цїкаво буде тепер глянути, в яким освітленю представили вислїд соймоних виборів радикальні і соціал.-демокр. часописи. «Дїло», намагаючи ся супроти триумфального ликованя москвофільських

і польських часописий виказати, що не виїшов нїякий погром, виступає проти «звужуваня україньства» і з широким серцем пригортає до своєї груди і радикалів і соціал.-демократів, так що справдї можнаб думати, що між сими трема таборами (нац.-демократами) панує одностїйність і взаїмність та щирість, яка звичайно повинна би бути поміж людьми, що, як само «Дїло» вивєняє, стоять на спільній національній основї.

В дійсности одначе справа представляє ся зовсім инакше, як її представило для своїх потреб «Дїло», а для освітленя і виясненя сих відносин і взаємин наведемо тут дословно вїмки з тих радикальних і соціал.-демократичних часописий.

Подавши в 14. числї в статї «По виборах» загальний вислїд виборів з сїльських громад і зазначивши, що «кацапські зрадники мали спїлку з польською „Радою Народною“, подає «Громадский Голос» таку характеристику виборів і цілої акції:

«Що до партїйної приналежности українських послїв, то виїшло трох радикалів (в півїтах: Товмач, Тернопіль і Надвірна), а 8 национ. демократів. Дуже легко могли виїти послами ще три радикали: в Косовї тов. Соломїйчук, який перепаєв тїльки одним голосом, а в Коломїї тов. Ланчук, якого повалили национ.-демокр. кириники, висунувши в останній хвилї кандидатуру дра Окунєвского. Той спеціалїст від загірюваня українських мандатів відобрав тов. Ланчукови кілька голосів, потрібних йому до побїди противника. Так само був би виїшов послом тов. Корольюк в Станїславщинї, якби не кириня нац.-дем. попа Бариша і його компанїї».

Отак висловлює ся радикальний орган про одного з головних основникїв радикальної партї д-ра Окунєвского, котрий перейшов до национ.-демокр. табору!

А дальше в статї «Як национ.-демократи заанастили народний мандат» пише «Гром. Голос» ось що:

«На коломиийский повіт поставила радикальна партія, як найсильнїйша в повітї, свого кандидата, в надїї, що народовці не розібють народних сил, але враз з нами побїдять ворожий табор. Тимчасом з народовецкої сторони висунуло свою кандидатуру аж чотирох добродїїв, з яких кожний пер всіми силами проти нашого товариша».

»На зборах 18. с. м. аранжованих народовцями стало на тім, що треба скликати виборців на 21. с. м., і вони рішати кандидатуру; котрий кандидат дістане більшість, тому прочі уступлять. І справді в п'ятницю 21. прийшло на збори около 100 виборців. Та тут стала ся цікава річ. Панове народовецькі кандидати Мельничук і Каралаш зрekli ся свого (?) мандату і висунули кандидатуру п. Окуневського.

»Чогось подібного ніхто не сподівався і посипали ся на їх адресу слова обурення: Кирильники, хочете зробити роздор і т. п. Прийшло до голосовання: 4. (чотири) виборці заявили ся за народовецьким кандидатом а около 100 за радикальним. Вже ми були спокійні і лагодили ся до побіди, тим більше що на другий день прочитали в »Ділі« і »Свободі« приказ з »Нар. Комітету« народовцям, щоби голосували на тов. Лаврука. Але в неділю знова читаємо в »Ділі«, що »Зїзд виборців рішив кандидатуру п. Окуневського«. Се нас занепокоїло. Але ми потішали ся думкою, що їх хтось надув, здурив, бо не припускалисьмо, що народовці будуть такі брехні писати.

Крім того »Гром. Голос« вказує й на причини, які зложили си на те, що нац.-демократичні і радикальні кандидати декуди поперепадали:

»Невеселим є також те, що з українських послів тільки немоги занимали ся виборчою роботою. Правда, в сам день виборів майже всі були на своїх постерунках, але перед виборами тільки кількох їзидило по своїх округах, інших годі було допросити ся. Тільки на наших радикальних послів не маємо причини жалувати ся.

В дописи з Самбірщини подає також »Гром. Голос«, як там заходив ся коло своєї кандидатури др. Чайковський:

»Він зрозумівши, яку »силу« має за собою, цофнув свою кандидатуру тим більше, що й сам був за лїний, щоби троха потрудити ся для вироблення собі якої такої популярности і що в повіті був дуже мало знаний і то лише по селах шляхоцких. Що др. Чайківський майже нічо не робив, се кидає підозріне, що він на серію не трактував своєї кандидатури і се а нічо инше було причиною, що др. Чайківський цофнув свою кандидатуру. Закид в »Ділі«, немовто »нельюльна і ворожа агітація радикалів« змусила його до того, є отже невірний, бо безпідставний.

»Ані в однім українськiм селі не показували ся радикальні агітатори, заким др. Чайківський цофнув свою кандидатуру, бо їзидили по кацапських і польських селах, а сеж хіба незбитий доказ льяльного і чесного поведення радикалів супроти д-ра Чайківського.

»Нац. демократи мали вільну руку в агітації. Сеї гарної нагоди нац. демократи не хотіли використати для свого кандидата, а тільки вміли оправдувати свою лїнь тим, що мовляв »радикали розпаношили ся і годі що небудь робити«. За те були вони майстрами.

Дальше освітлює »Гром. Голос« в

дописи з Самбірщини виборчу роботу на ционал-демократів ось як: »Дня 24. лютого перед самими виборами розпустили брехню, що радикальний кандидат уступає і казали виборцям не йти до голосовання, »бо Михас як би і не уступив, то й так не вийде!« В сей спосіб причинили ся до того, що радикальний кандидат стратив майже 30 голосів. Так то виглядає у нац. демокр. агітація за українською кандидатурою! А знов социял-демократи, хоч »затвердили« і обіцяли в своїм органі попірати »горячо« д-ра Чайківського, в лїнстві також додержали кроку нац. демократам, бо оден з тих, що повинні були агітувати, тихенько десь виїхав, другий зачав »учити ся«, а третій поїхав бавити ся до Львова. Також було обовязком посла Вітика не тільки »попірати« д-ра Чайківського в »Землі і Воля«, але бодай в луцкім судовім окрузі, де дістав багато голосів при парламентарних виборах, агітувати за українським кандидатом — бодай за тим, кого партийний орган поручив. Хоч тактику социял-демократів ніхто не зрозуміє, бо попірати кандидата, якого програма є не дуже подібна до социял-демократичної — се хіба не дуже розумно. Може би посол Вітик собі пригадав, що вийшов послом також і для того, що за ним побивали ся радикали (Підбуж і околиця!). Може ддятого здержав ся посол Вітик від роботи, щоби не підготувляти ґрунту для радикалізму? — як свого часу сказав. Добре се знати на будуче.

Для доповнення сеї »благовонної китиці« доложимо ще дві цвітки зірвані з нини »Гром. Голосу«. Так н. пр. роздратований проти коломийських народовців і д-ра Окуневського дописуватель кличе:

»Лайдаки народовці, хруні, через їх кириню наш лютий воріг сьміє ся тепер над нами«, а на иншiм місці знов пише сей дописуватель »Гром. Голоса«: »Не оглядаймо ся і не вірмо фарисеям-провідникам станіславським национал-демократам, котрі в послїдній хвилі зрадили справу руско-українського народу і голосували на кандидата ворожо успособленого поступови народньому. Не пора оглядати ся нам на народовців, котрі кривдою впроваджують наш народ в безодню неволі, ми маємо широклопську радикальну партію, котра є широклопською заступницею українсько-русского селяньского народа».

Отак відносять ся радикали до нац. демократів-кириників, вважаючи себе одинокими щирими заступниками укр.-рус. селяньского народа, так відзивають ся про нац. демократів ті, що після заповнення »Діла« стоять з ним на спільній національній основі.

А тепер гляньмо, як рускі социял-демократи оцінюють вибори і як они відносять ся до национал-демократів.

»Союз »історичної Польщі« і »історичної Руси«, пише »Земля і Воля« ч. 9. відніс при вчерашніх соймових виборах спільний триумф, який не остане без важних хоч хвилевих наслідків для відносин політичних та поступу в краю.

»Триумф сього союзу був до передвидження.

»Союзник знайшов ся.

»Рада Народова«, отже польська шляхта з її представником на чолі, заклучила формальний союз з москвофілами, для повалення українських кандидатів, союз проголошений явно в органах москвофілів і шляхтичів. Потоцкий з батьківською опікою дбав про успіхи москвофільських кандидатів, котрі скрізь були кандидатами правительственними. Даремні були заходи у п. Потоцкого одного з найповажніших национал-демократичних провідників, аби не допустити до вибору Дудикевича. Намісник специяльно хотів мати сего чоловіка в соїмі. В часі виборів москвофіли і »Рада Народова« віддавали собі скрізь явні взаїмні услуги і поміч.

»Орган »Ради Народової« і Потоцкого »Gazeta Narodowa« на кілька днів перед днем вибору оголосила вислід виборів, котрий раніше не був невідомий послови Глібовицкому».

Вислід виборів не видає ся отже ані »Гром. Голосови« ані »Землі і Воля« так корисним, як єго представило спершу »Діло«.

Але навіть і те »розширюване« Ділом »українства« на социял-демократів, котрі на єго погляд стоять з ним (нац.-демократами) на спільних національних основах представляє ся чудно супроти того, що »Земля і Воля« виразно пише ось що:

»Історична Польща впрягла до своєї колесниці »історичну Русь« і завезла єї в брами свого притвору як платного джуру для боротьби проти грядучого українства, того наскрізь новочасного, поступово-супільного елєменту і руху, свобідного від всяких »історичних начал«, значить, що социяльна-демократія відпекує ся всяких історичних основ і засад, отже і національності.

Свого часу »Діло« протягом усеї »консолідаційної ери« заповнювало, що є спільний ґрунт між нами а »Старорусинами« так оно тоді звало для чємности москвофілів — а як на тім спільнім ґрунті ми вийшли — бачимо! Щоб ми так не вийшли на спільних основах радикального і социял-демократичного українства, як Молодочехи на своїх національних социялістах і радикалах!

(Дальше буде.)

Анатоль Вахнянин.

СПОМИНИ З ЖИТТЯ.

(Дальше.)

Життя в семінарії подобало ся мені. Наука предметів не була дуже тяжка, хоч викладів слухали ми по латині. Догми учив нас славний грицоліні (Черлюнчакевич); еґзегетіку Солецкий (пізн. лат. єпископ в Перемишля); археологію жидівської (Іос. Сембратович (пізн. перемиський єпископ і митрополит); гебраїки — згаданий Солецкий. Станції педелів були через цілий день відчипені, спальні прочих питомців зачиняли ся на цілий день і они мусіли сидіти лише в музеях. Шкільний рік перейшов скоренько, а я зискав через рік хіба те, що привчив ся крихту правильїше говорити по руськи від деяких товаришів. Крім сего вправив я себе більше в нотнім співі на хорах і мені яко доброму барітонови відда-

вано вже сольові баритонові партії. В семінарі зібрався вже і кружок музикантів, скрипаків, челістів і флетистів. Я сам також дув крихітку на флеті, але не дуже складно, бо мої пальці (грубі) були дуже неповоротні. Батько приїхав до мене сам просто з Сіняви і привіз домів теолога в реверенді на втіху матері, дуже богоговійної жінчини і втіху парохіян, що бачили в мені вже молодого ксьоняза. В нашій хаті почала вже зводити руська мова.

Другий рік богословія був для мене роком перелому. Яко педель, мешкаючи під Ічислом, мав я досить часу, щоби віддати ся вже писанню, будьто літературному. Іменно став я видавати ілюстрований (сам рисовав від бідн) гумористичний листок раз в місяць під титулом „Клепайло“. В редакції був мені дуже помічний Іосиф Савчинський. Другі читомці піддавали нам темати. В „Клепайлі“ помістив я якийсь довгий опис наших празників віршом. Савчинський написав якусь поему про „Луця Процесовича“, а відтак сьміяли ся ми головно з гіпохондриків-пан-отців, яких було в семінарії кільканайцять (Гутиша, Попель, Панкрат Білвинський, Книгвиницький (педель), що смарував ся лозем і французькою горілкою. Рівночасно з „Клепайлом“ став видавати Ом. Партицький (пізнійший проф і редактор „Зорі“ свій гумористичний) листок з ілюстраціями Дуткевича. Ті два видавництва бороли ся між собою. „Клепайло“ було на скрізь народне, писане фонетикою, листок Партицького був етимологічною правописною редактований. Пішла в сих письмах і перестрілка мала, але не задириста. Оба видавництва (Партицького під ріжними іменами) мали на цілі критику семінарського життя. Партицький був на тім поли острійший і его нумера підпадали нераз під конфіскату віцеректора Ільницького. Хто читав „Клепайло“, платив 2 кр. на струни для оркестрального кружка до котрого в 1860/61 належало вже більше питомців, між ними оба Лявредкі (Олько і Левко), Войтович, Целевич (пізн. професор р. гімна.), Барусевич, Гойванович, Йос. Витошинський (пізн. парох Денисова і організатор кашелі і хору в Денисові) і багато других. (Імена позабували ся). З часом і розростава ся хор, іменно в часі, коли по іменованю Ціпановського ректором віденської семінарії духовником нашим став Іван Лаврівський з Перемишля, звісний композитор.

В сім році вперше по відновленю конституції, зібрав ся галицький сейм, в яким було 48 руських послів. Посли ті збирались на свої клубові наради в музеях семінарії. Для нас була се не лише новина, але сі люди впливали і на інтензивніше зручене питомців, де ще заєдно, на устах питомців старших являла ся польська розмова. В сім році стало виходити і „Слово“, яким ми дуже одушевляли ся. На митрополічій престолі засів Гр. Яхимович, при нім сидів Литвинович, Куземський, Малиновський, Іжак і др. До сойму увійшли Гнилевич, Лозинський, Устиянович, Галька, Наумович, Юл. Лаврівський, Качковський, Яновський, Качала Стефан, Кульчицький (інспектор нар. шк.) і др. Житє руське ширшало, сьвідомість національна у деяких будила ся, у деяких кріпила ся. Мова польська завмирала в стінах (руської) руховної семінарії.

(Дальше буде).

Полеміка про „Літературно-Науковий Вістник всеукраїнський журнал“.

(Дальше.)

Що авторови „пояснень“ приключило ся виступити против засад приличности і доброго тону, сего доказувати не треба. Тих кілька слів переконає о сім наглядно уважного читача. Але не самого тільки доброго тону бракує в наведеним вступі. Бо коли зважимо его зміст

то мимохіть насуває ся питанє: Кого автор уважає безконечно наївним: чи самого себе, чи може своїх читачів називає „примітивно-наївною софістерією“ — такі вискази д-ра Копача, на які кождий здорово мислячий чоловік згодити ся мусить, і має претенсію, щоби читачі такій оцінці повірили. Бо застановить ся тільки, пане Лозинський: Редакція „Л. Вістника“ поставила собі засаду, давати в своїм журналі місце всім літературним творам — »о скільки тільки ....будуть відповідати вимогам загальної літератури« — і не зійдуть »з ґрунту поступово-демократичного українства“. Проф. др. Копач сказав на те, що така критерія не є достаточна предметова, але в примінюваню лишає за много місця особистим поглядам рішаючої особи, позаяк нема „ніяких статистичних табель, ані математичних формулок“, після яких можна би було предметово рішити, »чи щось (є) демократичне чи не демократичне, поступове чи не поступове, відповідне вимогам загальної літературности, чи не відповідне їмже«. І чиж се не очевидна правда? Чи можна такому твердженю робити якісь там закиди? Ні! І мені дійсно здає ся, що Ви, п. Л., для того тільки назвали се софістерією, що Ви в розгарті боротьби не в силі були застановити ся спокійно ані над словами д-ра Копача, ані над значінем Ваших власних висказів.

Не ліпше пощастило ся п. М. Л-му з оцінкою »міркованя про другорядність теоретичної програми на словах«. — В яким значіню слова догичні висказав др. Копач, кождий з его статі легко може зрозуміти. Они означають, що хто хоче оцінити діяльність чи то якої особи, чи може товариства, то на першій місці повинен слідити практичне виконанє програми »або інакше — програму практичну, бо сама програма теоретична на словах до того не вистарчить. Річ ясна, що такої примітивно наївної софістерії не постидав би ся ніякий розумний чоловік, бо всі єї визнають і в практиці єї держать ся.

Так само річ має ся і з міркованя ми д-ра Копача „про вічну вартість загально людських виображінь, про plus і minus в житю одиниць і народів, про потребу якогось позитивного ідеалу«,... коли їх возьме ся в тім значіню, в яким др. К. їх висказав.

Наперед видить ся мені потрібним запримітити, що др. К. в цілій своїй статі ані разу не поставив засади »про вічну вартість загально-людських виображінь«, — себ то нігде не згадав, що в с і в и о б р а ж і н я загально людські мають наргість вічну. Говорить тільки про »загально людські виображіня і почутя наші про приличність і неприличність, про хосенність і шкоду... і о них тільки твердить, що не кожда „переоцінка цінностей“ — може зділати, щоби они зникнули. Коли оно так не є, то нехай шан. критик д-ра Копача спробує показати хотяй одно таке виображінє про приличність і неприличність, або про хосен і шкоду, що коли небудь було загально людским, та нехай докаже (доказами правдивими — а не пустими фразами), що якась там »переоцінка цінностей« видерла его людскости. А як того вчинити не зуміє, то ще не годить ся вискази противника перекручувати і говорити: се наївна софістерія!

А вже зовсім неможливо поняти, для якої причини п. М. Л.—ий висьміває »міркованя... про plus і minus в житю одиниць і народів«, та про потребу якогось позитивного ідеалу! Не вжеж він дійсно гадає, що »переоцінка цінностей« усунула також ріжницю межи добром і злом, правдою і фалшом і т. д. так що

тепер всьо одно для одиниць і народів, як судьба їм приключить ся? Невже справді серіозно вірить, що неґація і деструкція, або повна безцільність є в силі вдєволити розумного чоловіка, надати его житю зміст і его змаганям? Коли він дійсно такі засади визнає і в своїх працях їх держить ся, то може бути певним, що нарід за таку працю єму не подякує.

(Дальше буде)

Просимо відновити передплату.

Новинки.

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Полікарпа сщм.; римо-кат.: Томи Акв. — В неділю: руско-кат.: Обр. Гл. Івана Хр.; римо-кат.: Івана Бог.

— **В Стрию** відбуде ся в неділю дня 8. марця о год. 7. вечером в салі „Народного Дому“ урочистий вечер в пам'ять 1500-літню смерти св. Йоана Золотоустого при співучасті Впр. о. Веселого Ч. св. Вас. В. яко прелєґента і „Стрийського Бояна“. Чистий дохід призначений на будову рускої захоронки в Стрию.

— **Зїзд руских послів** відбуває ся нині у Львові. Рано відбували ся наради послів до парламенту, а по полудни соймових послів. В зїзді беруть участь послы націонал-демократичного і радикального стороництва.

— **Харківське просьвітне товариство.** Товариство »Родина«, засноване в Харкові, дякуючи тому, що в нім найбільше членів Українців, має виразні ознаки товариства українського. Сподівано, що »Родина« заступить собою »Просьвіту«, до сеї пори не дозволену в Харкові (хоть ще веде ся всяка »переписка« — і ще не втрачено надїї на заснованє »Просьвіти« і в Харкові. »Родина« наймає власну домівку і уряджує там, для членів і для гостей, зібраня. На одно з тих зібрань запрошено кобзаря. Вечери виходять цікаві і досягають свої мети — поєднати між собою громадян-Українців, для праці, що має на меті просьвітне харківське товариство.

— **Цікаве виданє.** Полтавське губернське земство 5 років тому намірилось видати альбом українського орнаменту. Зважаючи на великі технічні трудности, альбом сей під назвою „Мотивы малоросійського орнаменту“ вийшов аж сими днями. Збірник містить цікаві взірці старинного вишиваня XVIII—XX стол., вишивки кольоровим шовком на підризнику; велику колекцію взірців плахт, затканих воєвною, шовком та золотом (гетьманські); велику збірку старинного шитва XVII—XVIII стол. шовком та золотом; малюнки килимів XVIII віку, старинної шерстяної запаски 18 стол. Нарешті — орнаменти на глині: 6 взірців старинних кахлів XVIII стол. і почасті XVII ст. На жаль до альбома не додано ніякого тексту, і ціна его (3 карб. 25 коп.) настільки велика, що навряд чи він дійде до місцевих промисловців, якіб могли користуватись зібраними взірцями для своїх виробів. Можна би бажати, щоби наше жіноче товариство у Львові »Труд« покористувало ся сим виданєм.

— **Перший всеросійський жіночий зїзд.** На першого червня сего року дозволено скликати в Петербурзі всеросійський жіночий зїзд, де будуть між иншим такі реферати: 1) Діяльність жінок в Росії і організація всеросійської жіночої ради. 2) Економічне становище жінок в Росії. 3) Політичне й громадянське становище жінок в Росії: боротьба за політичні та громадянські права жінок у нас і за границею. 4) Стан жіночої осьвіти в Росії. Отсю звістку подає »Рідний Край«. Чи не пораб і українському жіноцтву пробудити ся і почати осьвідомлюване національне? Які матери, такі діти, які діти, така будучина народу.

— **Катастрофа в школі.** В Клівлянд в Америці вибух огонь в дівочій школі підчас на-

уки. В катастрофі згинulo около 200 дітей. Одні подусили ся від диму, інші згнули, вискакуючи вікнами. Також много учительок втратило житє. Лише 50 дітей уратувало ся.

— **Бацилі а зимно.** Досліди над бацилями виказали, що они можуть перетривати дуже велике зимно. Бациль холери не згине в 14 степ. морозу. Бацилі чуми по 3-місячнім побуті в 31° морозу, жили і множили ся. Бациль дифтерії гине при 60° зимна, бациль туберкулів аж при 160°, а стафілльококи о-стали при житю навіть при 220 степенів морозу.

— **30.000 км. піхотою!** Самі днями переходив через Чернівці молодий мужчина в туристичнім одію з перепаскою на рамени і на писом «Еуропа». Був се Чех, Филип Бродский, котрий минулого року заложив ся з «Шпортовим товариством» в Женеві, що протягом 2 літ перейде піхотою 30.000 км. Бродский зачав свою дорогу 21. вересня 1907, вийшовши з Вамбергу в Чехах. Через Чехи, Горішну Австрию, Баварию, Віртембергю, Баден, Альзацию-Льотарингію, Францію, Бельгію вернув ся назад до Німеччини, звідси через Мораву, Шлеск до Галичини і на Буковину. За 5 місяців і 8 днів зробив 9.000 кілом. З Буковини пустив ся подорожний на Балкан, звідси піде до Дальмації і Італії, через Ріверу до Іспанії, Португалії, Шотландії, Англії, Швеції і через Німеччину назад до Чех. Сю дорогу сподіє ся Бродский зробити протягом 14 місяців. — В р. 1902. Бродский виграв уже подібний заклад, коли то за 81 днів зробив піхотою 5.000 км., значить, пересічно 60 км. денно.

Оповідисти.

— **Репертуар руского театру в Бережанах.** (Саля «Сокола»). Початок точно 7½ вечером. Білети продає раніше торговля п. Юзичиньского і п. Гервого, а в день представлення від 6. вечером каса театру).

В суботу дня 7. марця «Продана наречена» комічна опера в 3 діях Ф. Сметани.

В неділю дня 8. марця «Маруся Богуславка» історична драма зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві вторник дня 10. марця «Ревізор з Петербурга» комедия в 5 діях М. Гоголя.

В середу дня 11. марця «Фавст» опера в 5 діях а 6 відслонах К. Гунода.

— **Жертви на будову церкви в Вефлємі.** Іменем комітету засилаємо сердечну подяку ласкавим жертводавцям на будову нашої церкви Рождества Христового з монастирем Студитских монахів в Вефлємі. Експ. Митрополит гр. Шептицкий зложив 1.000 К, Експ. Маршалек гр. Бадені 100 К, Тов. «Дністер» 50 К, Експ. Архієп. вірм. кс. Теодорович 25 К, о. др. Мишковский 25 К; по 20 К зложили отці Віл. Доброді: о. пос. Давидяк, о. пралат Білянський, о. крил. Чапельский, СС. Василіянки і др. Ст. Федак зі Львова, Анна Голда 16 К; по 10 К: о. Евг. Гузар, оо. Василіяни зі Львова, о. прал. Дольницький, Шт. Бурчинський, радник Ол. Барвіньский, о. радн. Темницький, радн Яминський, др. Кочурковский, Гресак, пр. ф. унів. др. Студинський, о. Давидович, дир. Громницький, проф. Ілар. Огоновский, о. митрат Білецкий і Вол. в. ц. Пят. Краєвий Союз; по 6 К: радн. Ревакович і др. Райнгольд; по 5 К: Вовьянкова, Анна і Ілько Еміл Цеглинська, Народна Торг., дир. Кость Паньківский, о. митр. Туркевич, о. прал. Пакиж, о. радн. Красицкий, о. радн. Гургула, о. Коцюба нар. з Тисмениці, Левинський проф. політ., кс. Хенціньский, о. Боцян, Григорий Прожак, др. Добрянський адвокат краєвий. Ілевич, др. Вахлянин Митрон, др. Ясеницкий, проф. Огоновский Петро, проф. Левицкий з Буська. На руки проф. Мрвца з Тернополя 22, о. Паньківский 4, др. Лисяк 3, Ключевич дир. Риз. 2, Спозарский 2, Сторощук Іван служ. в дух. сем., др. Шухевич 1. — Крім того засилаємо сердечну подяку Високостойним оо. парохам за ласкаву поміч при збираню складок в їх парохіяльних церквах в часі богослуженя: 1) О. радн. Гузаревич пар в церкві СС. Василіянок, і ласкавим жертводавцям, котрі зложили в тій церкві 100 К. 2) О. крил. Чапельському пар. в церкві св. Юра, і ласкавим жертводавцям, котрі зложили в тій церкві 160 К. 3) О. крил. Давидяку парох. в церкві Успен., і оо. сотрудникам тойж церкви о. Красицкому

і о. Гургулі, а також ласкавим жертводавцям, котрі зложили в тій церкві 200 К. 4) О. Давидовичу пар. в церкві Преображенській і о. сотрудникови Миренькови за відправу акафисту підчас збираня складок і також ласкавим жертводавцям, котрі зложили в тій церкві 90 К. 5) О. Василевському пар. в церкві св. Параскевії і о. радн. Вовьянкови як також ласкавим жертводавцям, котрі зложили в тій церк. 57 К. 6) Оо. Василіянам і ласкавим жертводавцям, котрі зложили в тій церкві 335 К. — О. Курій Петро, гр. к. парох з Вефлєсму, бр. Йоан, монах Ч. св. Т. Ст. з Лаври Скнялівської св. Антонія Печерского.

Наука, штука і література.

— **Мета,** часопись українського поступового жіноцтва, почала з вчерашнім днем виходити у Львові під редакцією пані Дарії Старьольської. «Мета» має появляти ся 1. і 15. дня місяця.

— **Нові книжки.** Петербурскє добродійне товариство випустило дві нові книжки: 1) П. Бородавского «Як розводити сонновий бір на піску», і 2) В. Мазуренка «Хемія». Відомий український письменник Ів. Нечуй Левицкий незабаром випускає повне виданє своєї відомої повісти «Хмари», що вперше була видана в 1874 році, а тепер стала бібліографічною рідкістю.

— **Переклад з Лєсі Українки.** В 240 ч. петербурської газети «Сполічнал Почта» видруковано в гарному російськєму перекладі вірш Лєсі Українки: «Побѣда» («Перемога»). Переклад Л. Соболева.

Телеграми

з дня 6. марця.

Прага. Деп доповідь, що президент кабінету бар. Бек запросив письменно послів на конференцію в язиковій справі на найближший четвер і п'ятницю. Конференция буде окрема з Чехами а окрема з Німцями.

Рим. Трібуна пише, що зїзд цісаря Вільгельма з королем Віктором Іманулом наступить в другій половині марця.

Париж. Доносять з Мадриту: Гостина австро-угорської ескадри і подорож короля Альфонса до Барцельони викликали в іспанській прасі здивованє. В виду того треба зазначити, що гостина ескадри є сповненем бажань короля, котрий хоче повитати на іспанських водах воєнні кораблі держави, з котрої династия вляжуть єго тісні родинні звязи. Гости на та є природним актом куртозвії. Тепершнєж положєнє в Барцельоні не має свого жєрєла в настрєю населєня. Візиту короля не треба уважати за акт нерозважний а радше треба припускати, що зробить она конєць ялярмуючєм чуткам.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 1. до 15. марця 1908.

Щоденно о год. 8. вечєр представлєнє. В неділі і сьвята 2 представлєнє о 4. год по пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятницї High-Life представлєнє. Білєти вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Замовленя на

Жасіхе ярик, цьвітів і паші

з найславнійшої фірми французької Vilmorin-Audrieux приймає

Зофія Голубінкова — Краків, Зелена 28.

За доброту і певність рунуть ся, насінє в опльомбованих торбочках.

Цінник ослатно і даром.

З поважанєм

Зофія Голубінкова

Краків, Зелена 28.

(5-16).

Артист-маляр

Евген Турбацкий

Львів, ул. Пекарська ч. 43.

поручає ся при окрашенях церков; образи до іконостасів, історичні, портрети і т. д.

Контора виміни

ц. к. уприв. галицького акційного

БАНКУ

Гіпотечного

виплачує без потрученя провізії або коштів

всякі купони

вильсобахі вартіські папєри.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1907.

До Львова	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночі
Краків	5:50	8:55	1:30	5:25	9:50
Львів	7:20	9:45	—	8:40	2:31
Рівне	—	—	1:10	—	—
Львів	7:20	12:00	2:16	5:40	10:30
Чернівці	8:05	—	2:25	—	9:00
Чернівці	—	—	3:45	—	12:20
Львів	6:55	—	—	—	—
Львів	—	10:05	—	—	—
Стрий	7:29	11:50	3:51	—	10:50
Львів	7:29	11:00	3:51	9:40H	10:50
Львів	8:00	10:30	1:55	—	9:20
Львів	8:00	10:30	1:55	9:20	11:50†
Львів	7:10	12:40	4:00	—	—
Львів	8:22	1:15	5:00	9:25	10:10†
Львів	7:10	12:40	1:40	4:50	20
Львів	10:05†	—	3:20	5:30	9:35L
Львів	5:50	7:25	1:10	5:25	9:50

Зі Львова	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	в ночі
Краків	3:45	8:25	2:45	7:05	11:10
Краків	—	8:40	6:15	7:20	12:40
Львів	—	—	4:05	—	—
Львів	6:20	10:45	2:17	7:00	11:15
Чернівці	6:10	9:20	1:55	—	10:40
Чернівці	—	—	—	—	2:51
Львів	—	—	—	5:50	—
Львів	7:30	—	2:35	—	11:30
Львів	7:30	10:45H	1:26	6:25	10:30
Львів	6:00	9:05	4:30	—	10:21
Львів	6:00	9:05	2:10†	4:30	10:51
Львів	6:12	11:05	—	7:10	11:35†
Львів	6:58	9:15	1:35†	3:35	6:30
Львів	6:12	11:05	2:28	5:45	8:34L
Львів	9:05†	12:41†	3:45	7:10	11:35†
Львів	3:45	8:40	4:05	7:20	11:00

ЗАМІТКА: Поспінні поїзди печатані товстим друком. — Поїзди ідучі лише в неділі і сьвята означені † — в неділі і сьвята від 26/6 до 15/9 буквою Н, — в неділі і сьвята від 1/6 до 31/8 що день буквою Л.

